

július hó 1-én kelt okiratban együttesen az ingatlanra és az építkezésre megállapított 24.000 pengős árból milyen vételár esik a telekre és a vétel napjáig már befejezett építkezésre és milyen összeg esik az ügyletkötést követőleg teljesített építkezésekre. Erre nézve, amennyiben az okiratbeli elkülönítés a pénzügyigazgatóság részéről aggályosnak találtatnék és pontos felderítés más módon sem volna eszközölhető, szükség esetén a szerződő felekkel lesz megegyezés megkísérlendő vagy ennek nem sikerülte esetén a teleknek és az 1927. évi július hó elsején már fennállott épületrésznek hatósági szakértői becslés útján való meghatározása lesz az 1920. évi XXXIV. t.-c. 26. §-a értelmében foganatosítandó.

Szülőknek az adásvételi szerződésben tett az a kijelentése, hogy az ingatlant gyermekeik anyagi hozzájárulásával szerezték meg, ajándékozási nyilatkozatnak nem tekinthető. (Közigazgatási Bíróság 11.803/1928. P. szám.) A szerződés 5. pontjában a vevőknek az a kijelentése, hogy az ingatlant gyermekeik anyagi hozzájárulásával szerezték meg, mert a vételárat $\frac{3}{5}$ részben ők fizették ki azáltal, hogy keresetüket már régi időtől fogva rendelkezésükre bocsátották, nem tekinthető ajándékozási nyilatkozatnak, mert nem jelenti azt, hogy a gyermekek keresetüket szülőknek ajándékozták volna. Eme nyilatkozatnak inkább az a célzat tulajdonítható, hogy az csupán azért vétetett a szerződésbe, hogy ezáltal a gyermekek igénye a szülők rendelkezésére bocsátott keresetük erejéig a szerzett ingatlanra nézve biztosítva legyen.

Nem lehetett tehát alkalmazni az 1920. évi XXXIV. t.-c. 89. §-a 2. bekezdését, mert ezt csak abban az esetben lehet alkalmazni, ha a szerződésben valamely megtörtént ajándékozásról tételik említés.

Ellenben a szerződésnek a szóban levő 5. pontja megállapítja a panaszosok részéről annak az elismerését, hogy gyermekeiktől a vételár $\frac{3}{5}$ része fejében 4560 P-t felvettek s azért az illetéki díjjegyzék 101. tétele és a 68.200/1927. sz. rendelet értelmében ennek az összegnek 0.5 százalékát kellett panaszosok terhén fenntartani.

A bon nem tartozik a feltételesan illetékmentes kereskedelmi levelek közé. (Közigazgatási Bíróság 18.548/P. szám.) Panaszos azon az alapon kéri az illeték törlését, hogy az eredeti okirat nem volt birtokában, hanem csak a másolatot vette át és használta a bíróságnál. Nem állott tehát módjában az okiratot az illetékszabályok 119. §-a alapján leleltetés céljából bemutatni.

A bíróság a kérelmet teljesíthetőnek nem találta, mert az illetéki díjjegyzék 69. tételéhez fűzött jegyzetek 1. pontjának utolsó bekezdése szerint, ha a fél az eredeti okiratot elő nem mutathatja és a másolaton hivatalos bizonyítvány

arról, hogy az eredeti okirat a szabályszerű bélyeggel ellátott, nincsen, a másolatért azon illeték fizetendő, amely az eredetiért jár. Panaszos tehát, mint a bon-ról készített másolat birlalója, tartozott volna a másolaton az illetéki díj-jegyzék 59. tétel 1. a) pontja, illetőleg a 98. tétel a) pontja jegyzeteinek 4. pontja alapján az I. fokozatú bélyegilletéket leróni.

Panaszos további kifogása az, hogy az illeték 80.000.000 aranykorona után követelhetik, holott a perben 50.000.000 aranykorona erejéig használta.

Ezt a kifogást is alaptalannak találta a bíróság, mert a bon az illetéki díj-jegyzék 59. tételének 4. pont második bekezdése értelmében nem tartozik a feltételesen illetékmentes kereskedelmi levelek közé, tehát arra az 5. pontban foglalt rendelkezések nem terjednek ki és az illeték nem a peres tárgy értéke, hanem azon összeg után fizetendő, amelyről az okirat kiállított.

Végül kifogásolja a panaszos azt, hogy a 17.000-es papírkorona alapon fizetendő aranykorona illeték kiszabásánál a papírkorona értékalapot 6500-as osztószámmal számították át aranykoronára.

A bíróság ezt a kifogást is alaptalannak találta, mert az értékpapírnak aranykorona értékre való átszámításánál nem az illeték befizetésének az időpontja az irányadó, hanem az 1924. évi 5001/P. M. számú pénzügyminiszteri rendelet 3. §-a alapján az átszámítást az illetékkötelezettség keletkezése idejének megfelelő értékviszony szerint kell teljesíteni. A megelletezett bon 1924. január havában állíttatván ki, a kiszabásnál a 6500-as osztószámot helyesen alkalmazták.

Az elvált feleség részére fizetett tartásdíj a férj jövedelméből levonható kiadás. (Közigazgatási Bíróság 11.534/P. sz.) Téves a felszólamlási bizottság határozatának indokolásában kifejezett az az álláspontja, amely szerint az elvált feleség tartásdíja, mint hozzátartozó ellátására fordított költség, le nem vonható, mert a házasság felbontásával a volt házastárs ebbeli minősége megszűnván, az elvált volt feleség az elvált volt férj hozzátartozójának többé nem tekinthető. A törvényen alapuló magánjogi címen fizetett nőtartási összeg levonásának tehát a J. V. H. Ö. 15. §-ának 6. pontja, amely az adóalany hozzátartozói tartási költségének levonását tiltja, — akadályul nem szolgálhat.

Az Első Magyar Általános Biztosító Társaság május hó 17-én tartott 1929. évi rendes közgyűlését, amely az 1929. évi nyereséget 196.939.38 pengőben, az osztalékot pedig 15 pengőben állapította meg.